

- Árpád Lapok -

XXI. évf. 6. szám – 2026. április

Gombár - Sítábor - DT

Az Alma Mater

Jó eséllyel végzős diákjaink számára jelen szám az utolsó Árpád Lapok, melyet itt az iskolában hagyományos előfizetőként vesznek kézbe, így talán nem veszi zokon a nagyérdemű, ha e vezércikk gondolatait ezúttal elsősorban nekik irányozom. Teszem ezt egy kicsit személyes okból is, hiszen szeretett osztályom, a 12.c is most fog ballagni.

Kis gondolkodás után arra jutottam, hogy a gimnáziumok és egyetemek közkeletű, ma is használatos, pozitív kicsengésű latin nevéből érdemes kiindulnunk. Ha egy öregdiák később szeretettel gondol vissza iskolájára, bizonyára fogja használni az „Alma Mater” kifejezést. A harmadik declinatio tartozó mater szó aligha kíván magyarázatot, az almus 3 II. declinatio melléknevet pedig a „tápláló” szóval fordíthatjuk, a jó gimnázium tehát „tápláló anya”.

Ha jól csináltuk a dolgunkat — tanárok és diákok egyaránt — akkor ez a kifejezés nagyon sok tartalommal bír. Érdekes, hogy nem „Almus Pater”, azaz tápláló atya a szókapcsolat. Ez talán kifejezi azt a személyes figyelmet, szeretetet, amit inkább az anyákkal szokás rokonítani, semmint a sokszor szigorúbbnak lefestett apákkal. Ha a kedves végzősök egyszer-kétszer behallgathatnának egy tanári diskurzusaiba, vagy az osztályozó értekezleten a magatartás jegyeiken zajló parázs vitákba, akkor tényleg hallhatnák, hogy a kollégák milyen figyelemmel és szeretettel tudnak gondolkodni és gondoskodni is a kezeik között felnőtté érő tanítványaikról. Nem marad észrevétlen egy-két motívátlanabb nap, vagy sziporkázó pillanat, esetleg egyéb folyosói pletykák sem. És bár egyetemekre is szokták használni ezt a kifejezést, ott azért már sokkal kevésbé élhetjük meg az itt említett személyes odafigyelést.

Az egyetemeken talán jóval inkább a „tápláló” szón van a hangsúly, hiszen hatalmas tudásanyagot és szellemi táplálékot kapnak az ott tanuló hallgatók. Bár azt gondolom, hogy az Árpádban sem vagyunk ilyen táplálékok híján: a régtől fog-

va meglévő szellemi táplálékok mellé ráadásul a menzai változásokkal a fizikai lehetőségek is főlzárkóztak, de ezt — azt hiszem — pont derék végzőseinknek nem is kell különösebben bemutatni.

A „tápláló” szót azonban még csak nem is csupán szellemi vagy fizikai táplálékra vonatkoztathatjuk. Véleményem szerint az iskolának talán a legfontosabb „táplálási feladata”, hogy megadja azokat a személyes és közösségi élményeket, kapcsolatokat, melyek nélkül lehetetlen az életre való képességeink igazi kialakítása. Azt hiszem, hogy főképpen emiatt annyira utánozhatatlan és egyedi hely a gimnázium, és különösen az Árpád. Ezek az emlékek, élmények, tapasztalások, barátságok akár az egész életre kitartó „táplálékot” is jelenthetnek. Többnyire örömet adva meríthetünk az élményekből, de olyan is előfordul, hogy némi rezilienciát, azaz megküzdési képességet fejlesztenek iskolai tapasztalataink, ami szintén nem haszontalan.

A párhuzam tovább folytatható azzal is, hogy egy anya akár hosszú távollét, elcsatangolás után is változatlan szeretettel fogadja a gyermekét. Így van ez egy gimnáziummal is. Sőt, ha öregdiákok örömmel és rendszeresen járnak vissza, az a legjobb cégért jelenti egy iskolának, így szeretnénk is arra biztatni minden kedves végzős diákot, hogy a jövőben is ugorjon be az „Alma Materbe” — ígérjük, igyekszünk rá vidám alkalmakat teremteni.

Még ha esetleg most az érettségi előtt állva néha van is olyan érzéseitek, hogy az Árpádban zajló táplálás egyszer-kétszer megfeküdté a hasatokat, vagy éppen nem mindig anyaként, hanem akár mostohaként is gondoltatok az éppen a rezilienciátokat fejlesztő iskolára, ez csak egy múltó pillanat. Egészen biztos vagyok benne, hogy életeitek során szeretettel fogtok tekinteni az „Alma Materetekre”.

dr. Nánay Mihály

Sítábor 2026

Ebben a tanévben került sor a jubileumi **35. Árpados sítáborra**. A helyi sípályákat és szállást is jól ismerjük már, hiszen **negyedik éve sielünk ezen a területen**. Eddig nem csalódtunk. Sőt, jövőre ismét tervezünk **kezdő sícsoportot**, ahova várjuk az **új sítáboros diákok** jelentkezését is.

A sítáborba a 43 árpados diák egy ausztriai településre, **Lackenhofba** érkezett, ahol egy alpesi házban a kísérőtanárokkal és a síoktatókkal együtt volt a szállásunk. Itt és a közeli sípályákon töltöttük a tábor hat napját. Barátságok alakultak, és a gyerekek sítudása is fejlődött. Ennél csak az a fontosabb, hogy egészségesen és vidáman érkeztünk vissza a táborból, ahol a síszünetben voltunk.

Most lássuk, hogy milyen élményekkel tért haza **Komondi Jázmin** és **Szabó Léna** a 9. évfolyamból:

„Három fantasztikus síoktató utazott velünk és tanított minket a hét során Lackenhofban és

Hochkaron. Minden síelő sokat fejlődött a tábor alatt, és rengeteg jó emlékekkel gazdagodtunk. Az első nap a diákokat három csoportba osztották a sítudásuk alapján, majd a csoportok felfedezték Lackenhof sípályáit. A második és harmadik napon Hochkarrára utaztunk, ahol meleg idő fogadott minket, így napsütésben tudtunk síelni. Az ebédszünet idejére minden nap mindenki elfaradt, így nagyon jól esett megpihenni a hűtében, és elfogyasztani egy finom ebédet. Délutánra az idő általában ködös lett, de ez nem tántorított el minket a síeléstől. A negyedik, utolsó síelés napon Lackenhofban maradtunk, és ezen a napon élveztük a legjobban a síelés lehetőségét. Az utolsó estén az újaknak beavatásban volt részük, majd csapatokban különböző szórakoztató játékokat játszottunk. Másnap felejthetetlen emlékekkel indultunk útnak Budapest felé. Jövőre gyertek ti is!”

Csernus Magdolna, testnevelő tanár

Belley Kinga tanárnő

– Hogyan került az Óbudai Árpád Gimnáziumba?

– 2013-ban bezárták a korábbi iskolámat, így egyik napról a másikra állás nélkül maradtam. Természetesen elkezdtem munkát keresni, és abban az évben Hantos tanárnővel együtt vizsgáztattunk emelt szinten, így megkérdeztem tőle, nincs-e szükség angoltanára az iskolában. Akkor még nem volt, de szerencsére nyáron fordult a kocka, és Gyimesi Róbert igazgató úr behívott állásinterjúra. Később megkérdeztem, mi alapján döntöttek mellett, és nagyon jó érzés volt hallani, hogy mindkettőjük listáján én szerepeltem az első helyen. Természetesen nagy örömmel fogadtam el az állást.

– Mit tart a legjobb dolognak a tanításban?

– Számomra a diákokkal való foglalkozás és a változatosság a legjobb. Valószínűleg nem bírnám jól a monoton munkát, ezért kifejezetten élvezem, hogy minden nap, minden órán más történik, más kihívásokkal találkozom. Emellett rendkívül motiváló, amikor a diákjaim sikeresen leteszik a B2-es vagy akár a C1-es nyelvvizsgát, vagy nagyon jó eredmények születnek az angol érettségi vizsgákon. Ezeket az alkalmakat mindig meg is ünnepelem, mert fontosnak tartom, hogy a közös munka eredményét együtt éljük meg.

– Melyik egyetemre járt? Hogyan jellemezné az egyetemi éveit?

– Az én pályám több szempontból is rendhagyó. Első diplomámat magyar–orosz szakos általános iskolai tanárként szereztem az ELTE ÁITFK-n. A rendszerváltás azonban teljesen átalakította a helyzetet, hiszen az orosz nyelv háttérbe szorult, így szükségessé vált egy új szak megszerzése. Ezért elvégeztem az ELTE angol szakát egy esti képzés keretében, amelyet kifejezetten orosz szakos tanároknak indítottak. Később, 2010-ben angol MA diplomát is szereztem, majd a pedagógus életpályamodell bevezetése után mentortanári szakvizsgát tettem a Kodolányi János Egyetemen.

– Mi volt a kedvenc tantárgya gyerekkorában?

– A magyar mindig is közel állt hozzám, könnyen tanultam, jó volt a helyesírásom, és különösen szerettem az irodalmi elemzéseket. Az orosz is kedveltem, főként azért, mert jó tanáraim voltak, ami sokat számít. Emellett a testnevelést és a rajzot is szerettem. Mindig fontos volt számomra a mozgás és a kreativitás.

– Hogyha bármilyen más szakmát választhatna, mi lenne az?

– Valószínűleg akkor is olyan hivatást választanék, ahol emberekkel foglalkozhatok. Szívesen lennék például gyógytornász vagy konduktor, de a kozmetikus szakma is érdekelne. Emellett el tudnám képzelni magam egy kis panzió vagy akár egy idősek otthonának vezetőjeként is.

– Ha egy híres személlyel vacsorázhatna, ki lenne az?

– Erzsébet királynővel szívesen beszélgetnék. Érdekelne, honnan merített

erőt ahhoz, hogy évtizedeken át ilyen elkötelezetten szolgálja a hazáját. Kíváncsi lennék arra is, milyen volt megélni a II. világháború utáni időszakot, illetve a Brit Birodalom átalakulását. Egész életét a nyilvánosság előtt élte, és számomra különösen érdekes lenne, hogyan tudta ezt hosszútávon kezelni. Biztosan szóba hoznám a diplomáciai helyzeteket, a döntéseit, és azt is megkérdezném, mit csinálna másképp. Köztudottan sajátos humora volt. Biztosan megkérdezném, milyen dolgok szórakoztatták. Milyen tanácsokat adna az „egyszerű” embereknek, vagy melyek voltak azok a pillanatok az életében, amikor úgy érezte: ezért megérte a sok áldozat?

– Milyen külföldi helyek szerepelnek a bakancslistáján?

– Első helyen Japán áll, ahová már gyerekkorom óta szeretnék eljutni. Nagyon vonz a gondolkodásmódjuk, a kreativitásuk és az a tisztelet, amellyel a környezetük felé fordulnak. Emellett szeretném végigjárni az El Caminót, eljutni Madeirára, visszatérni Réunion szigetére, valamint megnézni Dubaj, Katart, Ausztráliát és Új-Zélandot is.

– Milyen lenne a Tanárnő számára egy tökéletes hétvége?

– Reggel elmegyek tornára, utána a barátnőmmel megreggelizünk egy pékségben, és megváltjuk a világot. Utána elmegyek egy félórás thai masszázusra (többet nem bírok), utána hazamegyek, a férjemmel megfőzzük az ebédet, átjön a fiam, együtt ebédelünk, majd utána társasozunk és megbeszéljük a hét eseményeit. Ez szerencsére nemcsak vágyálom, hanem rendszeresen meg is valósul. De az is tökéletes hétvége, amikor a férjem meglepetés utazást szervez, és elmegyünk csavarogni a barátainkkal.

– Melyik a kedvenc ünnepe? Miért?

– Egyértelműen a karácsony áll a legközelebb hozzám, mert ilyenkor különösen fontos szerepet kap a család. Szeretek sütni-főzni, vendégeket fogadni, és együtt lenni azokkal, akik fontosak számomra.

– Szeret főzni? Mi a kedvenc étele?

– Nagyon szeretek főzni, de nincs egyetlen kedvenc étel. Különösen kedvelem az indiai, kínai, vietnámi és thai konyhát, de a hagyományos magyar ételek közül például a füstölt csülök tormamártással is nagy kedvenc.

– Mi a kedvenc könyve és filmje?

– Megint csak nem tudok egyetlen művet kiemelni. Alapjában mindenevő vagyok, de nem szeretem a horrort és az erőszakos filmeket, és a fantasy műfaja is távol áll tőlem. A magyarok közül Márai Sándort például nagyon szeretem, de nagy Shakespeare-rajongó is vagyok. Szerintem zseni volt a fickó, de az is lehet, hogy úfó. Elképesztő, hogy mennyi rétege van egy Shakespeare-drámának, különösen, ha az eredeti változatot nézi az ember, de a magyar fordítások is kiválóak.

– Ha lehetne egy superképessége, mi lenne az?

– Tudom, hogy mohónak hangzik, de nem tudok dönteni: szeretnék az emberek gondolataiban olvasni, nagyon jó lenne tudni, hogy ki mit gondol, és nem kellene találgatni, és nagyon szeretnék teleportálni. Ezt talán nem kell megmagyaráznom.

– Van a Tanárnőnek háziállata?

– Van, legjobban egy mini norvég erdei macskára hasonlít, és nagyon okos, kedves kisállat. Amikor a fiam elköltözött itthonról, nem vitte magával az új lakásába a macskáját azzal a felkiáltással, hogy nem akarja, hogy az új bútorait szétszaggassa. Így Lujzika nálunk lakik, de ha elutazunk nyaralni, akkor a fiam vigyáz rá.

Hargita Hédi (10.a)

Alapítványi díjaink névadói – legendás árpádos tanárok

Sorozatunkban hónapról hónapra olyan egykori, legendás tanáraink alakját idézzük fel, akik maradandó nyomot hagytak az iskola életében – olyannyira, hogy hálás tanítványaik díjat alapítottak emlékükre. Ezekkel a kitüntetésekkel ma is őket idézzük meg a ballagásokon, amikor az Árpád Gimnázium a legkiemelkedőbb diákok teljesítményét jutalmazza.

Amfi-köröktől a világcúcsokig: Iglói Mihály (1908–1998)

Történt egyszer, hogy egy diák elunta az október 6-i ünnepséget az Árpád Gimnáziumban, és úgy döntött, kerekét old. Az egyik testnevelőtanár észrevette a szökést, és rászólt ugyan, de a fiú átmászott a kerítésen, és futásnak eredt. Több se kellett, a tanár utána: a 44 éves üldözte a 17 évest. Egyikük sem adta fel. Szentlélek tér, Filatorigát, Aquincum – végül itt érte utol a szökevényt. A diáknak, akit Török Ferencnek hívtak, az lett a „büntetése”, hogy el kellett kezdenie sportolni a Honvédban – ha ezt nem vállalja, védje meg magát az igazgató előtt a szökésért. Így indult a két olimpiai aranyéremig vezető öttusázó-karrier, amelyet egy szívós, éles szemű és tiszta szívű tanár, Iglói Mihály – Náci bácsi – indított el.

Iglói (Ignác) Mihály 1908-ban született Egerben. Fiatalon megismerkedett a tornával és a műkorcsolyával is, mielőtt atlétává lett volna, ott is több szakágban kipróbálta magát, míg végül a futást ismerte fel saját műfajaként. Nagy kitartással, önerőből készülve jutott ki az 1936-os berlini olimpiára. Bár nem tartotta magát kivételes tehetségnek, kortársai másképp vélekedtek: „A legtökéletesebb stílusú magyar futó... Ma már: világklasszis” – írták róla 1937-ben. Nem csak a sport gyakorlatában volt az: „...sosem tartozott a szellőlábú atléták közé. Viszont rettentő elszántsággal igyekezett minden megtanulhatót megtanulni.” Úgy tűnik, ez a karakter soha nem változott benne. Testnevelőtanári diplomát szerzett, majd 1943-ban az Árpád Gimnáziumba került tanítani. Nem edző-

nek készült: célja az volt, hogy megszerettesse a rendszeres mozgást diákjaival. Előszeretettel futtatott például „Amfi-köröket” az akkor még kizárólag fiúkból álló osztályaival – igen ám, de a köröket ő is rőtta velük együtt! Aktív tanárként sem mondott le a napi két edzésről, s mivel lakása távol volt az iskolától, mindennap húsz kilométert gyalogolt.

Bár a II. világháború megszakította pályáját, s át kellett élnie a szovjet hadifogság borzalmaival is, két év után hazatérhetett, és 1950-től a Honvéd edzőjeként dolgozott tovább. Kidolgozta az úgynevezett „intervallumos” edzőmódszert: tanítványaival rövid, 100–400 méteres rész-távokat futtatott, akár hússzor-harmincszor is megismételtetve azokat, a lehető legrövidebb pihenőkkel. A kegyetlennek ható, kíméletlen edzőmódszer – amely miatt sok kritikát is kapott – hamar kezdett gyümölcsöket hozni: Iglói műhelyéből került ki Iharos Sándor, Rózsavölgyi István és Tábori László, akik együttvéve 15 világcúcsot, 3 Európa-cúcsot és 45 országos csúcsot értek el. Közülük is talán az 1955-ben a világ legjobb sportolójának választott Iharos volt a legfényesebb csillag: volt idő, amikor ezeröttszázról tízezer méterig valamennyi távon ő tartotta a világcúcsot.

Az 1956-os melbourne-i olimpia után Iglói nem tért haza; az Egyesült Államokban folytatta edzői munkáját. Ott is bajnokokat nevelt: leg-sikeresebb tanítványa az 1964-ben olimpiai aranyérmet szerző Bob Schul volt. Később Görögországban dolgozott, csak élete utolsó éve-

ire tért vissza Magyarországra. A világ akkori egyik legnevesebb atlétaedzője ekkor már súlyos beteg volt, zárkózott, magányos: 1998-ban hunyt el.

Egy különösen hideg téli napon tartott edzésre így emlékezik vissza egyik tanítványa: „Egy csikorgóan fényes téli napon Iglói a Népligetbe dirigálta túlábú legényeit. Rózsavölgyiek ódzkodtak, hideg van, mester, megfagyunk, ne csináljuk. Iglói akkor levetette a télikabátját, a zakóját, ingujjra vetkőzött, aztán leült egy hókupacra. «Ameddig én nem fázom ülve, addig ti sem fázhattok futva...»”

Az Iglói Mihály-díjat, amelyet az 1955-ben érettségizett IV.A osztály tanulói szeretett tanáruk tiszteletére alapítottak, azok a diákok kapják ballagásainkon, akik gimnáziumi éveik alatt nem fáradtak bele a „futásba” — sem szellemi, sem fizikai értelemben —, és akik készek voltak közösségük javára is kamatoztatni kitaratásukat. Épp úgy, ahogyan Iglói Mihály tette.

Kámán Veronika

Éjszakai kalandok a Pál-völgyi-barlang mélyén

Tudtad, hogy a világon több mint 1400 denevérfaj létezik, és ebből 28 Magyarországon is él? Rádásul mindegyik védett! A legkisebb hazai faj, a dongó denevér, alig 3 grammos, míg a nagy patkósdenevér már „óriásnak” számít a maga 30 grammjával.

A denevér az egyetlen aktívan repülő emlős: szárnyukat megnyúlt ujjaik között kifeszülő bőrhártya alkotja. Tájékozódásukhoz echolokációt használnak, vagyis ultrahangokat bocsátanak ki (20-120 kHz), amelyek visszaverődéséből pontos képet alkotnak környezetükről. Ennek köszönhetően teljes sötétségben is hatékonyan vadásznak.

A hazai fajok főként rovarevők, így jelentős szerepet játszanak az ökológiai egyensúly fenntartásában. Egyetlen éjszaka alatt nagy mennyiségű rovat, például szúnyogot fogyasztanak el.

A Pál-völgyi-barlang fontos telelőhely: a denevérek itt hibernálnak, testhőmérsékletük és anyagcseréjük jelentősen lelassul. Sok faj évről évre ugyanarra a helyre tér vissza. Szaporodásuk különleges: a párzás ősszel történik, de a megtermékenyítés csak tavasszal indul meg. A nőstények általában egyetlen utódot hoznak világra, amely gyors fejlődés után önállóvá válik. Ha igazán izgalmas élményre vágysz, csatlakozz egy denevéreshez! A barlangi monitorozások során a kutatók felméri az állományok méretét és állapotát, ami fontos a természetvédelem számára. A Pál-völgyi-barlang programjai lehetőséget adnak arra is, hogy testközelből ismerjük meg ezeket a különleges, rejtett életmódú emlősöket.

Szilágyi Gergely (10.c)

A Paraszport Napja az Árpádban

A Magyar Paraszport Napján, február 20-án igyekszünk egy kis szeletét bemutatni ennek a világnak. Bepillantathatunk a mérhetetlen nagy küzdelem, az akarat és a „Yes I can” világába. Ebben a tanévben a Paralimpiai Szövetség Pap Bianka paraúszó sportlót delegálta hozzánk, aki fiatal kora ellenére a negyedik legeredményesebb parasportoló Magyarországon a paralimpiai érmek tekintetében. Eddig három paralimpián vett részt (Rió, Tokió, Párizs), ahol 2 arany, 4 ezüst és 3 bronzérmert nyert.

Bianka bal lába 5 cm-el rövidebb, mint a jobb lába, mert a szárkapocscsont veleszületett fejlődési rendellenessége miatt a csont nem alakult ki. Ez az alsó végtag működésében zavart okoz, ami mozgáskorlátozottsághoz vezetett. Bianka 8 éves korában ezt nem vette figyelembe, és síelés közben megsérült. A sérülését követő rehabilitáción az úszásban tehetségesnek bizonyult. Egyre több edzésre és versenyre járt. Az előadáson a sport és tanulás fontosságát is erősítette. Jelenleg joghallgatóként készül 2028-ra a negyedik paralimpiájára, Los Angelesbe.

Csernus Magdolna, testnevelő tanár

A Magyar Paraszport Napja alkalmából lehetőségünk volt beszélgetni egy paralimpiai bajnokkal. Azért mentünk erre a találkozóra, mert kíváncsiak voltunk, hogy a meghívott sportoló hogyan küzdött meg a nehézségeivel, és a paralimpiai úszással is szeretnénk volna megismerkedni. Az előadás felettébb érdekes volt, több új információval gazdagodtunk, például a kategóriákkal, valamint azzal, hogy hogyan tudnak csinálni egyes versenyzők a kategóriákba való beosztásokkal.

Arról is szó volt, hogy az előadó hogyan küzdött meg a nehézségeivel, a depresszióval, és hogyan segítettek neki a családtagjai és barátai. Érmeket is hozott, amiket körbeadott, hogy megnézhessük, milyen egy igazi paralimpiai érem. Érdekességként kell megemlíteni, hogy a 2016-os riói paralimpiai érmekbe eltérő mennyiségű acélgolyót töltöttek, így a látássérült sportolók az érmek rázásával, hang alapján is meg tudták különböztetni az érmeket.

Az előadás nagy hatással volt ránk, sok hasznos dolgot tanultunk, és egy kicsit más szemmel nézünk a világra. Arra is felhívta a figyelmünket, hogy fontos, hogy higgyünk magunkban, és kitartsunk a legnehezebb helyzetekben is.

Bai YuXuan, Juhász Panna, Mlinárcsik Amilla (11.d)

Az új görög dalnok (4. rész)

Íme, az utolsó rész. Mivel ezzel teljes lett a vers (a műfordítás), joggal kérdezhetjük hát, hogy pontosan mit is olvastunk, miről is olvastunk? Nézzünk meg néhány fontosabb motívumot!

1. Byron verse Görögország dicső múltját és hanyatló jelenét (19. század) állítja egymással szembe (Sappho, Marathón ↔ az Oszmán Birodalom béklyója, az elnémult nép).

2. A vers legfontosabb szava a szabadságé („*Háromszázból hármat hozz ki új Thermopülát alkotni!*”).

3. Byron kritikával illeti a görögöket, amiért inkább dáridóznak (meglepően sok szó esik a borról ebben a versben!), mintsem hogy újra kivívnák a függetlenségüket.

4. A nemzeti öntudat és felelősség is hangsúlyossá válik: aki rabsorban sínylődik, az csak láncait veszítheti – de azt önmagának kell levetnie („*csak a honi kardba, rangba vessed bátor reményeid!*”).

5. A költő szerepe is megkérdőjeleződik: ha a nép nem cselekszik, akkor mit ér az ő szava („*Költő itt mi hasznot hozhat? Pírt görögnek – könnyt a honnak.*”)?

Persze, Byron a levégére hagyja a megoldást: „*hát vágd oda a poharad!*”

Beró Márk

Ábrányi Emil (1906)

Samos borával töltés kehelyt!
Ah! Súli bérczén s Parga szép
Partján a hír még sarjra lett,
Mely dór anyától születék!
Talán a mag, mely ott kihajt,
Méltó leszen honára majd.

Franktól ne várd, hogy fölsegél,
Vesd meg kufár fejdelmüket!
Nincs számotokra más segély,
Csak kardotok s en-szívetek!
Latin csel, ozmán hatalom,
Rést ütne bátor pajzstokon.

Samos borával töltés kehelyt!
Hús árnyban ott sok tiszta szűz
Gyors tánczra kél, lebegve lejt,
Sötét szemük nézése tűz...
De látva őket, sírni kell,
Emlőjük is – rabot növel!

Tégysúnium párkányira
Hol én sírok csak s a habok
Zúgó, viszonzó moraja,
Ott, hattyuként, dallal halok...!
Lelkem rabok közt nem marad –
Vágd földhöz azt a poharad!

Beró Márk (2025)

Serlegbe a bort, számoszít!
Szuli-sziklán, Parga-parton
él egy vérvonal, amelyik
dór anyák szülötte. – Vajjon
magból ottan van-e vetett,
amely Héraklészé lehet?

Szabadságot ne bízz frankra –
királyuk folyt' üzérkedik,
csak a honi kardba, rangba
vessed bátor reményeid –
latin csel és török erő,
széles pajzson lyukat verő.

Serlegbe a bort, Számoszét!
Árnyba lejt szüzeink tánca –
látom sötét szemük dicsét,
de ha nézek izzó lányra,
szemembe forró könny szökik,
hogy rab szívja a kebleit.

Tégyszunion-márványfokra,
hol csak én és a hullámok
halljuk, a másik morajla –
ott hattyuként dalban válok
meg a földtől, amely szabad:
hát vágd oda a poharad!

„Így odamentek, hogy »Szia, uram, háromhatalmi szerződés érdekel?«” *(dr. Nánay Mihály)*
 „Meg ne próbáljátok otthon előadni, hogy a Vámos ijesztget! A Vámos tájékoztat.”

(Molnárné Vámos Katalin)

„Régen még nem volt mesterséges intelligencia, csak a természetes hülyeség.” *(Tarr Levente)*

„A farmer is egy paraszt, csak amerikai paraszt.” *(Szalay Katalin)*

„Nagyon elfáradok mindig tőletek. A következő szünetemben nem tudom, mennyi kávét kell majd meginnom.” *(Ecsedi Grácia)*

„A vegetatív szaporodás az embernél úgy nézne ki, hogy levágom a kezemet, és kinő belőle egy másik Hencz tanárnő.” *(Hencz Eszter)*

„Mindjárt itt comingoutolnak a heresérvükkel a fiúk.” *(Magainé Bene Zsuzsanna)*

„Egy festő műtermében sem jellemző, hogy macskákat hajigálnak.” *(Svarczné Micheller Erzsébet)*

„Nem akarom kiélezni a nemi ellentéteket, mivel, kedves férfitársaim, kisebbségben vagyunk.”
(Kovácsik Antal)

„Milyen lenne, ha reggel arra ébrednél, hogy meg vagy halva?” *(Tarlós Péter)*

„Nem tudom, ti hogy vagytok vele, de ez a hét 3 nappal hosszabb, mint kellene. Anyám borogass.”

(dr. Nánay Mihály)

„Ha azt mondom, holnap, az mindig holnapután jelent.” *(Molnárné Vámos Katalin)*

„Úgy számolnak néhányan, mint egy pakisztáni gumicsizma, a porosabb fajtából, az ópiumültetvényen!” *(Tarr Levente)*

Küldjétek sok-sok aranyköpést, ebből él ez a rovat!

Jöhetnek az első emeleti postaládánkba vagy az arpadlapok@gmail.com címre.

Easter traditions in England

Easter is an important holiday in England. It is a Christian celebration, but many people also enjoy it as a time for family, food and fun traditions.

One of the most popular Easter traditions in England is giving and eating chocolate eggs. Children often receive Easter eggs from their parents or relatives. Another common activity is the Easter egg hunt, when children look for hidden eggs in gardens or parks. This tradition is very exciting and enjoyable for families.

Many people in England also go to church on Easter Sunday. Christians celebrate the resurrection of Jesus Christ, so this day has a strong religious meaning. Churches are often decorated with flowers, and special services are held. Food is also an important part of Easter in England. One traditional Easter food is the hot cross

bun, a sweet bun with raisins and a cross on the top. People usually eat it on Good Friday.

There are also some unusual Easter traditions in England. One famous example is cheese rolling. In this event, people run down a steep hill after a rolling cheese. It is a strange but exciting tradition that attracts many visitors.

In conclusion, Easter in England is a mix of religious celebration, family activities and interesting customs. From chocolate eggs to hot cross buns and cheese rolling, English Easter traditions are both meaningful and fun.

Kalcsu Kamilla (10.a)

2026. 04.

- Hol voltál, Béla?
- A kórházban cenzúráztak.
- Cenzúráztak??
- Kivágtak belőlem néhány fontos részt.

Asszony elmegy a jósnőhöz.

- Szörnyűségeket látok — mondja a jósnő. — Az Ön férje holnap eltávozik az élők sorából.
- Azt én is tudom. Azt mondja meg, hogy felmentenek-e.

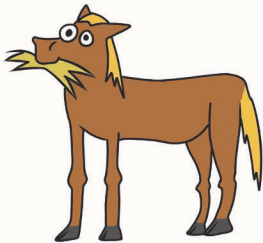
Szöke nő tanítja a kishíát.

- Látod, fiam, ez itt a hüvelykujj, ez a mutatóujj, ez a középső ujj, azután ez a gyűrűs, ez pedig a kisujj. Na most mondd végig te. De várj, előbb összekeverem.

Ápolónő jön ki a szülőszobából.

- Gratulálok, uram, lehet tippelni — szól az izgott apukához.
- Fiú? Lány?
- Nem erre gondoltam. Hanem mondjon egy számot három és hat között.

- A múlt héten vettem ezt a lovat. Szerinted versenyezhetek vele?
- Öregem, ahogy ez kinéz, még le is előződ.

Viccek

2026. 04.

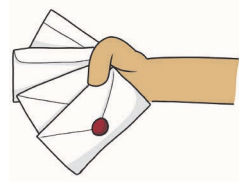
Az üzleti sikernek két alapvető titka van. Először is, soha ne árulj el mindent, amit tudsz.

Kishú várakozik a buszmegállóban az Andrássy úton, a kezében hegedűtök. Megszólít egy arra járó idős embert:

- Bácsi, kérem, tessék mondani, hogy jutok el az Operába?
- Kisfiam, én csak egyet mondhatok: gyakorolni, gyakorolni, gyakorolni.

A postás becsönget Juliska nénihez:

- Juliska néni, ha maga lóhere volna, nekem most nagyon nagy szerencsém lenne.
- De hát miért?
- Mert négy levele van.

rajzok: Solti Nelli (10.c)

Stewardess az utashoz:

- Hozhatok frissítőt, uram?
- Mit lehet választani?
- Igen vagy nem.

NYELVI SAROK

Patient: My hands won't stop shaking!

Doctor: Tell me, do you drink a lot?

Patient: No, I spill most of it!

Az NKE Óbudai Árpád Gimnázium iskolaújságja, XXI. évfolyam, 6. szám. **Megjelenik:** tanévente hétszer.

Email: arpadlapok@gmail.com. **Tördelés:** Losonci Lívია (11.a). **Felelős tanár:** Koncz Levente. **Felelős kiadó és nyomdai kivitelezés:** Nemzeti Közszerzői Egyetem. **A lapot gondozza:** NKE Óbudai Árpád

Gimnázium. **A címlapon:** Gombár 2026. **Címlapfotó:** Árpád Média.

Az újság korábbi számai letölthetők az iskola honlapjáról.

Crêpe, hegyek, barátságok

Franciaországi utazásunk egy igazán élményekkel teli hét volt, és már az első pillanatokban éreztük, hogy ez az út különleges lesz. Izgatottan vártuk az indulást, majd a reptérre érkezve cserediákjaink nagy lelkesedéssel fogadtak minket.

Az egyik legemlékezetesebb kirándulásunk Lyonba vezetett. A városnézést a Notre-Dame de Fourvière megtekintésével kezdtük, ahonnan lenyűgöző kilátás nyílt a környékre: a történelmi épületek mellett a modern felhőkarcolók is jól kirajzolódtak. Több helyszínen rövid, érdekes előadásokkal is készültek számunkra, ami még színesebbé tette a programot.

Szabadidőnkben egy közeli palacsintázóba tértünk be, ahol megkóstoltuk a francia crêpe-et, amely mindannyiunk tetszését elnyerte. Délután egy mozi-múzeumba látogattunk, ahol olyan híres filmek eredeti kellékeit is megcsodálhattuk, mint például a Csillagok Háborúja, Szörnyecskek, A parfüm, Harry Potter és Vissza a jövőbe.

Az iskolában töltött idő szintén sok új tapasztalatot hozott. Francia diákok segítségével

vettünk részt különböző tanórákon: láthattunk izgalmas kísérleteket, sőt néhányan aszpirint is készítettek. Volt énekóránk is, ahol egy dalt rögzítettünk, valamint testnevelésórán fal-mászást próbálhattunk ki. Meglepő volt számunkra, hogy náluk egy tanítási nap reggel 8 órától egészen 17:20-ig tart. Bár egy hosszabb, kétórás ebédszünet áll rendelkezésre, a többi szünet mindössze ötperces.

A hétfvégén Grenoble városát fedeztük fel, amelyet magas hegyek ölelnek körül. Libegővel jutottunk fel egy kilátópontra, ahonnan gyönyörű panoráma tárult eléink. A közös ebéd, a sok beszélgetés és nevetés után a napot kocsolyázással zártuk.

Az utolsó előtti estén az iskola közös összejövetelt szervezett, amelyen a cserediákok családjai is részt vettek. A program kiváló hangulatban telt: beszélgettünk, táncoltunk, és sokat nevtünk. Bár az este gyorsan véget ért, mégis az egyik legjobb élményünk maradt.

Kirándulásaink közül a Gorges du Fier különösen emlékezetes volt. Ez a szűk szurdok egy folyó fölött, sziklához erősített pallókon

járható be, ami igazán lélegzetelállító élményt nyújtott.

Utazásunk zárásaként Annecy városába látogattunk, amely talán az egész program egyik legszebb helyszíne volt. A festői utcák és a környező hegyek szinte mesebeli hangulatot teremtettek. Itt megkóstoltuk a francia fagyalaltot is, amely szintén nagy sikert aratott.

A szervezett programok mellett jutott idő szórakozásra is: vendéglátóink elvittek minket trambulinparkba, lézerharcra, valamint egy játéktérbe is, ahol észrevétlenül repült az idő. Az ételek közül a crêpe lett a kedvencünk, de meg kell említeni a híres francia csigát is, amelyről megtudtuk, hogy inkább ünnepi fogás, és főként karácsonkor kerül az asztalra.

Össességében ez az egy hét rengeteg élményt adott számunkra. Nemcsak gyönyörű helyeket fedeztünk fel, hanem új barátokat is szereztünk, és közelebb kerültünk a francia kultúrához. Ez az utazás örök emlék marad.

Berta Buda Bálint, Kiss Piroska (10.c)

Természetjárók

Szeretsz kirándulni és új helyeket/embereket megismerni? Vagy esetleg nem tudsz mit kezdeni a szabad szombatjaiddal? Gyere el velünk túrázni!

Havonta egyszer szombat reggel találkozunk az iskola előtt, majd — az NKE jövöltáborból — buszra szállunk, és már robogunk is a kitűzött cél felé. Ezek a túrák kb. 10-15 kilométer hosszúak, és a szintemelkedés is az elfogadható kategóriába esik. Mivel reggel indulunk, általában délután 4 óra körül már haza is érünk. Csodálatos helyeket fedezünk fel: novemberben Katalinpuszta környékére mentünk, és bár a talajviszonyok nem voltak éppen ideálisak, igencsak jól éreztük magunkat. Még egy talicskát is majdnem elhoztunk emlékül. Decemberben, Mikulás napján Dobogókőre látogattunk el. Januárban hatalmas hógolyócsatát vívtunk egymással (és a tanárokkal) a Bakony tájainak felfedezése közben. Februárban a Zirc-Jásd túraútvonalon mentünk végig, asztalterítők köpenyes Batman kíséretében. Hiszen soha nincs hiány a nevetésből, minden kiránduláson történik valami szokatlan. A közösség szuper, rengeteget beszélgetünk, viccelődünk. Ha van Kéktúra füzeted, azt is érdemes elhozni, idén több útvonalat is végigjártunk (bár fennáll a veszély,

hogy valakinek megint a fejére is kerül Kéktúra pecsét).

Amennyiben a gyönyörű kilátás és a természetben való sportolás lehetősége nem elég csábító, ott van még a süti! Köszönet Hencz Eszter tanárnőnek, Sándor Miklós tanár úrnak, és a sok diáknak, akik finomabbnál-finomabb süteményekkel motiválják a fáradt túrázókat.

Király Eszter és Sas Flóra (9.c)

DT hírek

Idén a szervezői oldalról nekem a Diáktanács minden programja új. Minden azzal kezdődik, hogy rengeteget kérdezek a DT elnökségétől, hogy képessé váljak a támogatásukra. Ez a cikk a küldöttgyűlésről, az új elnökségről és a DT kirándulásáról is úgy születik, hogy Diósi Annát, a DT elnökét kérdeztem.

Neubauer Babet: – Anna, beavatnád az olvasókat abba, hogy mi az a küldöttgyűlés?

Diósi Anna: – Minden februárban az az alkalom, amikor a Diáktanács elnöksége bemutatja az elmúlt évet, a szervezett programokat. Ekkor a diákok bepillanthatnak a munkánkba. Ilyenkor köszönjük meg a leköszönő elnökségi tagoknak is a munkáját.

– Idén Szekula Flóra az elnöki, Szabó Sára pedig a kommunikációs ügyekért felelős alelnöki pozícióról köszönt le. Munkájukért nagyon hálásak vagyunk!

– Ilyenkor hirdetjük ki az új elnökség tagjait. Róluk a DT már előzetesen szavazott, a küldöttgyűlésen a diákság szélesebb körű jóváhagyását kapja meg az elnökség az osztályok delegált képviselőitől. A DT éve februártól a következő év februárjáig tart. (Az új elnökség névsora az interjú után olvasható.)

– Mi történik még ezen az alkalmon?

– Ilyenkor kerül sor az igazgatói fórumra is. Ez idén különösen fontos volt, hiszen új igazgató van iskolánkban. A diákoknak csak ilyenkor van módjuk ennyire nyíltan és nagy nyilvánosság előtt kérdezni az igazgatótól.

– Milyen a jó igazgatói fórum?

– Nyíltan beszél az igazgató a diákokkal és enged, hogy jobban megismerje őt a diákság. Az igazgató komolyan veszi a tanulók kérdéseit, és tud rájuk válaszolni, mert felkészülten érkezik.

– Nánay igazgató úr eleget tett ezeknek. Akkor ezek szerint jól vizsgázott az első igazgatói fórumán?

– Nagyon jó, hogy eljött, és vállalta ezt a feladatot. Jól beszélt, felkészülten érkezett, jókat mondott, még ha nem is mindig azt, amit a diákok hallani szerettek volna.

– A tavaszi kirándulásra miért pont februárban megy a DT?

– Azért, mert eddigre már nagyon ki szoktak fáradni a DT-s diákok. Idén még Jeges Est is volt, aminek a népszerűsítésében, tervezésében kaptunk feladatot. Februárra túl voltunk a Kapcsoldán, a nyílt napon, ami a DT egyik legintenzívebb feladata a tanévben. Ekkorra meg volt már választva az új elnökség, így lehetőség van a közös munka megkezdésére. SWOT-analízissel mindig megvizsgáljuk az erősségeket, gyengeségeket, veszélyeket és a lehetőségeket. Hasznos megfigyeléseket tudunk tenni a közösségre vonatkozóan.

– Tehát elmegy pihenni a DT, hogy ott is dolgozzon, tervezze a közösségépítést, hatékonyabbá tegye a munkát?

– Fontos, hogy előkészítsük az előttünk álló feladatokat. A kiránduláson tudunk beszélni a szóbeli felvételi alatti feladatainkról, elkezdjük az Árpád Napok előkészítését Szabó Kata tanárnővel.

– Azért mielőtt aggódni kezdenének az olvasóink, mindenkit megnyugtatok, hogy a munkán kívül a másik célunknak, a közösségépítésnek is eleget tettünk. Aktív pihenésként bowlingoztunk, társasoztunk, városnéző kisonnattal jártuk be Baja nevezetességeit, sokat beszélgettünk, és finomakat ettünk.

— Jó hangulatú két nap volt. Fontosak ezek a kirándulások. Sokat dolgozik a DT, és csak kevés idő van arra, hogy lazább keretek között töltsünk együtt időt. A kirándulások alkalmával közelebb kerülünk egymáshoz. Emlékszem, amikor hetedikes voltam, az őszi kiránduláson éreztem először igazán ehhez a közösséghez tartozónak magamat, annyira magával ragadott a közösségi élmény, hogy azóta is DT-s vagyok, most már elnökként.

— **Minőségi időt töltöttünk együtt a DT kiránduláson, és még az NKE bajai campusát is megismerhettük, ahol mindenki kedvesen és szeretettel fogadott minket, amitől tényleg várva éreztük magunkat. Az Árpád Diáktanácsa egy olyan közösség, amelyhez jó tartozni, aki nem hiszi, járjon utána. Szerdán délutánonként a könyvtárban vagyunk, de az iskolai programokon is feltűnünk az új zöld DT-s pólóinkban.**

Diósi Anna:	elnök
Mihók Emma:	általános alelnök
Losonci Livia:	tanulmányi ügyekért felelős alelnök
Kunkli Péter:	kommunikációs ügyekért felelős alelnök
Szűcsy Viktória:	öko ügyekért felelős alelnök
Reketes Nóra:	sportért felelős alelnök

Neubauer Babett

Csak lányoknak: Hogyan őrjítsük meg a fiúkat?

(folytatás az előző számból)

1. Ne mondd meg, hogy mit akarsz. Soha.
2. Fogalmazz kétértelműen. Mindig.
3. Sírj. Gyakran.
4. Emlegess fel olyan dolgokat, amelyek hónapokkal, évekkel, vagy évtizedekkel ezelőtt történtek, más fiúkkal.
5. Vedd rá, hogy mindenért bocsánatot kérjen.
6. Hívd fel őt a legkülönbözőbb időpontokban a munkahelyén, kanbulin, legénybúcsún, és mondd neki, hogy csak azért teszed, mert annyira hiányzik.
7. Nézz a szemébe, és kezdj el nevetni.
8. Találkozz nagyon sűrűn a legjobb barátjával, mondjuk minden másodnap, és mondd, hogy fontos neked, hogy jóban légy a haverjaival.
9. Egy közös gyertyafényes vacsora közben hívd fel egy gyerekkori barátnődet. Mondd, hogy meg kell értenie, mekkora szükség van ezekre a barátságokra. Háromnegyed óráig ne tudd le.
10. Tűnj el minden délután másfél órára, ha megkérdezi, hova mész, mondd azt, hogy titok.
11. Ruhavásárláskor próbálj fel húsz ruhát, kérdezd ki pontról pontra mindegyikről a véleményét, majd jusson eszedbe, hogy máshol már félrerakattál egyet.
12. Késs el mindenhol. Ordíts, ha ő elkésik.
13. Beszélj éjjel-nappal az előző barátodról. Hasonlíts és különböztess.
14. Etes vele hetekig salátát, mondván, hogy te fogyókúrázol, de háborodj fel, ha nincs otthon semmi édesség, pedig most úgy ettél volna.
15. Találj ki kapcsolatokra évfordulókat, például ma hat hónapja, hogy láttalak a könyvtárban, stb. Azután hányd a szemére, hogy erre sem emlékszik. Sírj.
16. Állítsd, hogy kövér vagy. Kérdezd meg a véleményét. Utána kezdj sírni, választól függetlenül.
17. Meséld el az évszázad viccét, és lödd le előre a poént.
18. Köss mindkettőtöknek ugyanolyan rózsaszín pulóvert, és várd el, hogy nyilvános helyeken ő is ezt hordja. Ha nem teszi, sírj, hogy szégyell téged.
19. Hívd egyszerűen „az a kék autónak” azt a BMW cabriót, amire annyira vágyik.
20. Kerüld őt. Ha megkérdezi, mi bajod, mondd azt, hogy ha nem tudja magától, nem fogod elmondani.

Eltérő gyökerek, közös történetek

Kína – Interjú Li Tanrannal (Terry) (8.b)

– Honnan származik eredetileg a családod, és mit szeretsz legjobban azon a helyen?

– A családom Shenzhenből, Kínából származik. Amit a legjobban szeretek benne, az a rengeteg különféle étel – szerintem elképesztően ízletesek.

– Mi az a három szó, amellyel a kultúrádat jellemeznéd?

– Tág, sokszínű és érdekes.

– Mit értesz a „tág” kifejezés alatt?

– Azt, hogy nagyon sokrétű, rengeteg hagyománnyal és szokással rendelkezik, ezért számomra kifejezetten gazdag és izgalmas.

– Milyen nyelvet vagy nyelveket beszélsz otthon? Tudnál tanítani egy szót vagy kifejezést, amit gyakran használsz?

– Otthon angolul és kínaiul beszélek a szüleimmel. Egy gyakran használt kifejezésem: „什么时候吃饭”, ami azt jelenti: „Mikor lesz kész a vacsora?”

– Mi a kedvenc ételed a saját kultúrádból? Van olyan alkalom, amikor ezt szokás enni?

– A kedvenc ételém egy rizstésztaából készült tegercs, amit zöldségekkel és különböző hússokkal töltenek meg – én különösen a garnélarákos változatot szeretem. Ezt rizstészta tegercs, és gombaszósszal tálalják. Nincs kifejezetten ünnepi alkalomhoz kötve, bármikor fogyasztjuk.

– Van kedvenc gyerekkori emléked, ami a kultúrádhoz kapcsolódik?

– Igen, volt egy vicces élményem általános iskolás koromból, karácsony környékén. Levelet kellett írni a Mikulásnak, és én aranyat kértem tőle. Természetesen csak csokoládét kaptam arany helyett, ezért egy ideig azt hittem, hogy a Mikulás nem is létezik. Anyukám viszont elvitt Finnországba, hogy bebizonyítsa, mégis létezik.

– Vannak olyan ünnepek vagy családi szokások, melyeket rendszeresen megtartotok, és amelyekről mások talán nem tudnak?

– Igen, minden évben megünnepeljük a kínai újévet. Ilyenkor piros borítékokban pénzt kapunk a rokonoktól és szeretteinktől, hogy szerencsésen induljon az új év. Az ünnephez hagyományos ételek is tartoznak.

– Mi az, ami a magyar kultúrából meglepett vagy lenyűgözt?

– Az lepott meg a legjobban, hogy a felnőttek puszival köszönnek egymásnak. Nálunk ez egyáltalán nem szokás.

– Mi volt az első benyomásod az itteni iskolai életről?

– Az, hogy kevesebbet kell tanulni, rövidebb időt töltünk az iskolában,

és például nincs kötelező reggeli torna, ami nálunk megszokott volt.

– **Érezted már úgy, hogy két kultúra között vagy? Hogyan kezeled ezt?**

– Igen, előfordult már. Inkább elfogadtam ezt a helyzetet, mert ez most az életem része.

– **Ha valaki ellátogatna Kínába, mit ajánlanál neki?**

– Elsőre talán meglepő, de a gyorséttermeket ajánlanám.

– **Miért pont a gyorséttermeket?**

– Azért, mert a kínai gyorséttermek kínálata teljesen más, mint amit itt megszoktunk. Sok olyan különleges étel van a menüben, amit Magyarországon nem lehet kapni. Emellett a bevásárlóközpontokat is ajánlanám, mert sokkal nagyobbak és változatosabbak, mint itt, így a vásárlás is külön élmény. Mindenkinek azt kívánom, hogy egyszer eljuthasson Kínába, mert egy igazán elbűvölő hely.

Lénárt Emma, Pálinszki Alíz, Rádli Júlia (8.a), Vasali Dénes (9.a)

Gombár – ahogy a résztvevők látták

Mi az a Gombár-est? Mindenki tudja. Elő kell adni egy színdarabot? Azt is mindenki tudja. Hogy milyen egy jó színdarab? Azt kevesen tudják, de Simon Péter tanár úr nemcsak tisztában van vele, meg is valósítja. Mikor először hallottuk ezt a szót, „Gombár”, nem igazán tudtuk, hogy fog ez kinézni. Év elején többször hallottunk róla, de átélni teljesen más volt.

A Tanár úr már ősze elején nagy lelkesedéssel vágott bele az előkészületekbe, amiről eleinte még mit sem sejtettünk. Később a *Két szék* ötletével állt elénk, és együtt vitattuk meg, milyen jeleneteket vigyünk színpadra. Persze a végleges forgatókönyvvel csak később találkoztunk, de kijelenthetem, hogy mindenkinek nagyon tetszett.

A szereposztás gördülékenyen zajlott, és ez annak köszönhető, hogy a Tanár úr jól ismer minket. Pontosan tisztában volt vele, milyen szerepek illenének hozzánk, és kis idő után mindenki talált egy számára megfelelőt.

Először heti egyszer próbáltuk az előadásunkat, és erre a péntek első órai irodalomórát szántuk. Viszont ahogy közeledett a nagy nap, egyre többször, egyre hosszabb ideig próbáltunk. A várva várt hetet megelőző szerdán egy „maratoni próbát” is tartottunk, amely három tanórán keresztül zajlott.

A díszleten sokan dolgoztunk, plakátunkat eltökélten a szereplő és a segítő diákok tették varázslatossá. Mindenki kivette a részét a munkálatokból, amelynek köszönhetően az osztály igazán összekovácsolódott. Felejthetetlen élmény marad mindannyiunknak a *Két szék*.

Borsos Izabella (7.a)

Először fogalmam sem volt, mire számítsak, mert még nem volt részem színdarabban. Nehezen indultak a próbák, mert kevesen találták meg elsősre a hozzájuk illő szerepet, de idővel (az idő csökkenésével) megoldottuk a problémákat, hiszen mindenkit lelkesített, hogy irodalom és nyelvtan helyett az előadásra próbálhattunk. Patrikkal bevállaltuk az udvari bolondok szerepét, ami a többiek szerint ránk illett. De mindenkire jól illett a kiválasztott szerep.

Az osztályközösségre egyértelműen jól hatott a Gombár, mert a próbák alatt sokat neveltünk, jobban megismertük egymást, és összekovácsolódott az osztály. A jelmezeken és eszközökön sokat dolgoztunk, én és apukám például azt a kardot készítettük el, amit a végén Góliát „kettétört”.

A főpróba a tervezett egy óra helyett három óráig tartott a megbeszéléssel együtt, még szerencse, hogy mi voltunk az utolsók. Ezután eldöntöttem, hogy egyszer én is fogok rendezni egy színdarabot.

A kedvenc jelenetem az, amelyikben a Pelikán kiszállítja a varázsszert Guinevrának. Ha nem voltatok ott, mindenképpen nézzétek meg Youtube-on! A bemutató életre szóló élmény volt. A többi előadás is tetszett, de mi sok visszajelzést kaptunk, hogy a miénk volt a legviccesebb.

Széchy-Baráth Márton (7.b)

A Gombár-bemutató különleges esemény, mert csak árpados diákoknak van benne részük, és életükben csak egyszer. Mi ebben a tanévben december közepe óta terveztük, szerveztük, kreáltunk mindenféle Gombárral kapcsolatos dolgot. Valamikor január eleje felé megtaláltuk a nekünk megfelelő darabot: a *Sárkány és papucsot*. Ezt egy kicsit még az osztályra igazítottuk, és elkészült a forgatókönyv legelső változata.

Sokszor próbáltunk délutánonként, órák helyett és még a síszünetben is. Eközben rájöttünk, hogy van még mit módosítani a forgatókönyvön, úgyhogy meg is tettük. Így az elején még a nagy egészet néztük, hogy az tökéletes legyen. Ezután viszont elkezdtünk foglalkozni a részletekkel, amiből az következik, hogy módosítottuk a forgatókönyvet. Utána újra módosítottuk. És újra és újra, míg megkaptuk a véglegest. Eközben azzal is foglalkoztunk, hogy mindenkire illesse a szerepe, de megtartsa a karaktere eredeti egyéniségét, hogy megfelelő legyen a zene/zaj a jelenet alatt, de ne nyomja el a szöveget, hogy jó legyen a szereplők mozgása, de ne legyen túl kevés. Mindenki az összes figyelmét a darabra és összerakására összpontosította, arra, hogy jól sikerüljön az előadás. Szinte az összes óránkat erre áldoztuk, főleg az utolsó két hétben. Nagyon jó volt együtt dolgozni az osztállyal, ez életre szóló élmény volt.

Tódor Sára (7.b)

Az idei Gombár egyik előadása a *Szörny Rt.* volt, amit a 7.c osztály adott elő. Csányi Levente tanár úr volt a dramaturg és a rendező. A próbák nagyon derűsek voltak, és eléggé összehozták az osztályt, jobban megismertük egymást. Élveztük a próbákat, remekül szórakoztunk, a Tanár úr mindig megnevettette az osztályt, és a szövegkönyv is nagyon jól sikerült. Érdekes volt látni, ahogyan szépen lassan összeállt a darab.

A bejárárópróbán a Tanár úr mindent nagyon alaposan elmagyarázott, például azt, milyen hangosan kell beszélni ahhoz, hogy mindenhol jól hallatszódjunk. Sokkal hangosabban kellett a színpadon beszélnünk, ami az elején kicsit nehezen ment, de bejöttünk. Ez egész más volt, mint az addigi próbáink. Figyelnünk kellett,

hogy ne látszódjunk a takarásban, hogy mindig jó oldalon legyünk. Megismerkedtünk a segítőkkel, akik sokat segítettek a jelenetek között átrendezni a színpadot, és nagyon kedvesek, segítőkészek voltak.

A főpróbán már minden simán ment, de kezdtünk izgulni, ráadásul ekkor már jelmezben próbáltunk. Jó volt, hogy nem kellett teljesen a filmhez kötődnünk, így mindenki olyan vicces és különleges öltözetet csinált magának, amilyet akart. Mindössze az volt megadva, hogy legyen minél örültebb és szívesebb. Tetszett az is, hogy közösen készítettük a díszletet.

Bene tanárnő és Csányi tanár úr mindenben igyekeztek segíteni nekünk. Például az egyik utolsó próbán mindenkinek névtelenül le kellett írnia, hogy miért fél az előadástól. Ezeket aztán a Tanár úr felolvasta, és elmondta, hogy miért nem kell tartani tőle, végül a ceticiket pedig megsemmisítettük. Ezt követően ugyanígy leírtuk és felolvastuk a jó dolgokat is.

A mi bemutatónk volt az utolsó a sorban. Ahogy a takarásban vártuk, hogy mi következünk, többen nagyon izgultunk, de egymást biztattuk. Amikor elindult az előadás, hirtelen már kevésbé izgultunk, inkább élveztük. Mindannyian megkönnyebbültünk, hogy túl vagyunk rajta, valamint örültünk, hogy jól sikerült a darab, de a próbák hiányozni fognak! Nagyon köszönjük Bene tanárnőnek és Csányi tanár úrnak a munkájukat, szerintünk nagyon jó lett az előadás.

Mihálffy Anna Lea, Zilahy Bulcsú (7.c)

A Gombár reggelén mindenki izgatottan kelt fel. Az iskolában nagy volt a nyüzsgés. Feszülten vártuk a délutánt. Az Óbudai Kulturális Központban a színdarabok előtt az osztályunk az udvaron vezette le a feszültséget egy úgy nevezett „hahasi”-val, ami az Árpád egyik hagyományos játéka.

A színházteremben már nagy izgalommal néztük végig a 7.a és a 7.b előadását. Mindkét fellépést nagyon szórakoztatónak találtunk. Ezután a mi osztályunk következett. A darabunkat Simon Péter tanár úr rendezte Agatha Christie *Gyilkosság az Orient expresszen* című krimije alapján. Az előadás előtt mindenki nagyon izgatott volt. Jó érzés volt a színpadon fellépni, jól sikerült az előadásunk. Köszönettel tartozunk az osztályfőnökünknek, Csernus Magdolna tanárnőnek a szereplésért és a támogatásért, Simon Péter tanár úrnak, hogy ilyen sok munkát fektetett a színdarab megrendezésébe, és Svarczné Micheller Erzsébet tanárnőnek a díszlet, illetve a meghívó elkészítésében nyújtott segítségéért.

Utánunk a 7.c osztály következett, és az ő előadásuk után a zsűri visszavonult a döntéshozatalra. Mi addig megnéztük a werkfilmet, amit a médiások készítettek. Ez tökéletesen összefoglalta a próbák hangulatát. A díkjiosztót nagyon vártuk, és minden díjat hatalmas örömmel vettünk át. Sajnáljuk, hogy ezeket a pillanatokot már soha többé nem élhetjük át. Az osztályunkat nagyon összekovácsolta ez az esemény. Még mindig vannak olyan pillanatok az órák közötti szünetekben, mikor valaki elkezdti a szövegét, és más fejezi be helyette. Köszönjük minden szervezőnek, különösen Simon Péter tanár úrnak, Neubauer Babett és Kővyriné dr. Fülöp Katalin tanárnőknek és a többi közreműködőnek!

Horváth Emese, Móczár Veronika (9.d)

- Árpád Galéria -

Ex Libris – „Én könyvem, én jelem”

A digitális világban van valami varázslatos abban, amikor levesszük a polcra egy kedvenc könyvünket. De mi lenne, ha ez a könyv nemcsak a tartalmával, hanem egy egyedi, saját kézzel készített védjeggyel is mesélne a tulajdonosáról?

Az Ex Libris – azaz a „könyveiből” származó jelzet – évszázadok óta a könyvszeretet és a személyes kötődés szimbóluma. Régen neves művészek metszették ezeket a grafikákat, ma azonban egy sokkal játékosabb, mégis látványos módszerrel is elkészíthetjük: dekorgumi-nyomatással.

A diákok rájuk jellemző grafikákat terveztek, megtanulták a tükrözés és a pozitív-negatív fogalmát, miközben saját „márkajelzést” alkottak. Egy egyszerű dekorgumi, egy kis festék és egy nagy adag fantázia – ennyi kell ahhoz, hogy minden otthoni könyvtár darabja valódi kincsé váljon.

Svarczné Micheller Erzsébet

